

ТЕПЛО У СЕРЦІ, ХОЛОД В ГОЛОВІ

Я відчуваю, в мене розмістились
Тепло у серці, холод в голові,
Вони хоч між собою й розділились,
Єднає їх енергія крові.

Так разом уживаються стихії,
Надаючи гармонію душі,
Тому в любові, вірі та надії
Вони завжди єдиний мій рушій.

Завжди стараюсь їх урівноважить,
Але цього не легко досягнути,
Бо як одне зуміє переважить,
То інше ковдру хоче потягнути.

Вони, як птаха два крила в польоті,
Мене ведуть по тверді земляній,
Відтак живе душа у грішній плоті,
То гріється, то мерзне знову в ній.

Буває, як повіє холод лютий,
Хто замерзає, хочеться зустріть,
І міцно, аж до серця, пригорнути,
Щоб підігрить, розпарить, оживить.

Коли не розум слухаєш, а серце,

То ти Людина у подібну мить,
Якщо ти бачиш світ в рожеві скельця,
Воно усе готове зрозуміть.

Та серце розумові не порадник,
Хай голова вирішує сама,
Із добрих намірів воно, як зрадник,
Підмовить пожаліти крадькома.

Коли болить, потрібно лікувати,
Бувають ліки гіркими на смак,
Та лише ними можна вгамувати,
Свій біль і дякуватимеш відтак.

Крім серця у Людини мусить бути
Міцна та ще твереза голова,
Бо зрозуміти треба і відчути,
Щоб совість стала серед рівноваг.

Дата написання вірша: 2020-11-27